

Die tertio dedicationis Hoiensis ecclesiæ, hæc A omnia supradicta a meipso corroborata sunt et confirmata, sub anathematis vinculo, et a compatre meo et cooperatore Lietberto Cameracensi episcopo, et ab omnibus sacerdotibus inibi astantibus. Et ne in posterum prece vel pretio ista possent immutari, im-

pressionem sigilli nostri prædicta volumus commu- niri, sub assensu et testimonio tam clericorum quam laicorum.

Acta sunt hæc anno Domini 1066 indictione iv, pontificatus nostri anno xviii, regni vero Henrici xi.

ANNO DOMINI MLXXVI.

SANCTUS LIETBERTUS

CAMERACENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN LIETBERTUM.

(D. LEGLAY, *Cameracum Christianum*, pag. 24.)

S. Lietbertus, Brabantinus, nepos S. Gerardi episcopi, cui educandus traditus est, ex magistro scholæ, archidiacono et præposito, factus est episcopus Cameracensis an. 1049, ex charta S. Petri Hasnoniensis; quod confirmat instrumentum Corbeïense de comitiis regni ibidem habitis an. 1065, indict. iii, epacta xi, regnante Philippo rege an. vi, episcopante Lietberto Cameracensi an. xviii. Si enim annis 1049 decem et septem addantur, habetis 1065; quare vitiosas putamus temporis notas in chartario S. Sepulcri, ubi legimus eum huic monasterio concessisse altaria de Bullari et de Brugeletis an. 1070, sui episcopatus 24. Attamen tardius ordinatus est; nam ex ejus Vitæ scriptore, habemus hujus episcopi consecrationem Remis esse factam in eodem conventu in quo celebratæ sunt nuptiæ Henrici Francorum regis cum Anna, quas factas fuisse an. 1051 nemo nescit.

Ejus in monasteria studium patuit erga Santandream a suo decessore in castro S. Mariæ conditum, quod perficere sollicitus fuit fere statim post onus pastorale susceptum. Cœnobium S. Sepulcri in ipsa urbe Cameracensi an. 1064 fundavit, ex peregrinatione sacra reversus (1).

Eodem anno dedit privilegium pro monasterio Eihamensi, territorii Bracbatensis, quod cum prius florisset, tunc ob bellorum calamitates jacebat; sed Balduinus comes, et religiosa ejus conjux Adela monasterium ibi ædificarunt, quod Vedastino tan-

(1) La charte de fondation de l'abbaye du Saint-Sépulcre se trouve dans Aub. Le Mire, édit. Foppens, I, 155. Liébert avait entrepris le voyage de Jérusalem, mais il ne put aller au delà de Laodicée en Syrie, parce que le roi de Babylone, qui occupait les lieux saints, ne permettait plus aux chrétiens d'y pénétrer. Le pieux évêque, ne pouvant accomplir son vœu, tâcha d'y suppléer par la fondation d'un monastère en l'honneur du Sépulcre de N. S.

(2) Suivant d'autres, il mourut le 22 juin. L'Eglise

quam matri ecclesiæ subditum erat, petieruntque a Lietberto episcopo ut amplo privilegio novum donaret cœnobium. Huic privilegio subscripserunt Gerardus præpositus et archidiaconus, quinque alii archidiaconi, Erchembaldus abbas Atrebatensis, Alardus Laubaecensis, Guirdricus de S. Ghislens, Albertus Maricolensis. Walbertus fuit primus Eihamensis abbas.

An. 1066, a motis canonicis sæcularibus, regulares substituit in Cameracensi S. Autberti cœnobio, uti probant ejusdem litteræ, quas recitat Miræus, tum cap. 36, tom. I. diplom. Belgic., tum cap. 96 notitiæ eccles. Belg. Eisdem regulares admisit in abbatiam Montis S. Eligii, anno 1070, petente Eustachio Boloniæ comite.

Collegio canonicorum Lensensium multa concessit privilegia, de quibus Miræus, cap. 38 et 39, diplom. Belg. Bruxellensem ecclesiam in qua Lambertus comes canonicos posuerat libertate donavit anno episcopatus 23, qui respondet an. 1072, vel 1073. Plura de similibus pietatis operibus erga monasteria referre supersedeo. Adfuit coronationi Philippi regis factæ Remis an. 1059, die Pentecostes, coram Henrico patre. Obiit S. Lietbertus an. 1076, iv Kal. Octobris (2), ex ipsius Historia seu Vita quæ habetur tomo IX Spicilegii, cujus auctor fuit Rodulfus monachus, deinde abbas S. Trudonis, ut auctumat Mabill. tnm. II Analect. p. 534 (3). Obiit vero

de Cambrai ne solennise pas la fête de ce saint, mais le 23 juin, jour de sa sépulture, et le 28 septembre, anniversaire de sa première translation, on chantait une messe votive de la sainte Trinité.

(3) Paquot estime que Mabillon s'est trompé en ne faisant qu'un seul personnage, de Raoul, auteur de la Vie de saint Liébert, et de Raoul, abbé de Saint Trond. V. *Mém. pour servir à l'hist. litt. des Pays-Bas*. XII 42-43.

Rodulfus anno 1138. De his consulendi hagiographi, maxime socii Bollandiani. Depositus est in monasterio S. Sepulcri ab ipso condito, ubi quotannis habet in die obitus vigiliis solemnes mortuorum,

A inquit Raissius in Belgica Christ., p. III. Huic episcopo Ursio abbas Altismontensis nuncupavit historiam de S. Marcello, quæ legitur apud Bollandum ad diem 16 Januarii.

VITA SANCTI LIETBERTI

CAMERACENSIS EPISCOPI.

AUCTORE RODULPHO ABBATE S. TRUDONIS.

(Apud ACHERIUM, *Spicilegii* tom. IX, pag. 675.)

CAPUT PRIMUM.

De Ottone et Henrico imperatoribus.

Romani principatus imperiale solium brachio militari sustentabat Otto Junior, regumque veterum potentiam relegens, mobilitate juvenilis animi conabatur omnium fieri potentior. Ut autem meditata compleret, admittebat consiliis imperialibus commercatricem Romanorum barbariem [*f. avaritiam*], donis et beneficiis saturare gestiens eorum ingluviem: sed palatinis canibus, ut assolet, accedebat ex frequenti assiduitate contumax insolentia, et ex nimia familiaritate contemptus. Adeo efferbuit factionum insania, ut pelleretur ab urbe imperator non sine morte suorum. Dum cogit ad vindicandas injurias militum castra, dum stipat imperiales turmas, defungitur; atque cum luctu et mœrore suorum honore regio in ecclesia Aquisgrani sepelitur.

Eo de medio facto Henricus Baioariorum ducis Henrici filius (4) nutu et providentia Dei ex consilio Lothariensium purpura vestitus regia, armis insignitur imperialibus; qui quam prudenter, quam fortiter, quam pacifice, quam catholice suum rexit imperium, monstrat nominis ipsius intitulatio, per quam non modo Augustus et Imperator sed insuper Orthodoxus atque Pacificus attitulatur. Sedatis sine sanguine hostibus, sibi suoque potens vixit imperio, plus paci et pietati studens quam militiæ, plus catholicæ et apostolicæ religioni serviens quam furori Martio.

CAPUT II.

De Gerardo episcopo Cameracensi.

Inter hæc Erluino Cameracensium pontifice defuncto, ipse dominus imperator suorum usus non segni consilio, Gerardo suo capellano, Lothariensium atque Karlensium parentibus edito non infimis assensum præbuit super electione de eo facta Cameracensis episcopi. Qui factus pontifex quam sancte vixerit, quam canonice Ecclesiam sibi commissam rexit, testes sacræ religionis homines, nostris adhuc temporibus superstitibus, testes instauratio et

B restauratio domorum sanctæ matris Ecclesiæ, index est Florinarum nobile cœnobium, in honore Dei et memoria beati Joannis et indicis Christi, sumptibus ejus constructum, paternisque hæreditatibus adhæreditatum: monstrat Cameracensis sedes ope studioque ipsius nobiliter decorata; necnon in capite sedis ejusdem pontificaliter exaltata: testatur Atrebatensis ecclesia, per eundem pontificem melius pulchriusque quam fuerat restaurata post conflagrationem cœlestis incendii. Cujus rei ordinem cæterorumque bene gestorum scire volentes, ad ejus Vitæ textum dirigimus: nos in sumpto fascæ desudabimus.

CAPUT III.

De ortu domni Lietberti, et de profectu ejus in studia litterarum.

C Tripudabat Christianus orbis pacifici regis sustentatus brachio; gaudebat mater Ecclesia sanctorum concordia justitia, de virtute in virtutem gradientibus cunctis: sub evidenti cœlestis Sponsi cantico: *Quam pulchri sunt gressus tui in calceamentis, filia principis!* (*Cant. vii, 1.*) In hoc ergo pacis tranquillitatisque solstitio, bene sibi consentientibus regno cum sacerdotio, præclari decoris jubar effulsit in Brachatensi (*vulgo Brakele*) provincia, nobilis infans nobili ortus prosapia consueto more Christianitatis traditur ecclesiasticis sanctionibus, postque sanctum baptismum chrismatis unguine delibutus, divino præsagio nomen accepit Lietbertus, et merito quippe qui liberaturus erat plebem sibi committendam de hostiis rabidi versutis hiatibus tantum reipublicæ studuit libertati, ut suis imaginibus *Lietbertus publica tranquillitas* ascribatur.

Ablactato puero, nullum sit discidium, pari consensu parentis utriusque elementis imprimitur litterarum; et quanquam generi repugnaret nobilitas, militemque magis quam clericum quæreret maternas paternarumque multiformis possessionum hæreditas, forti supervenit fortior, qui potis est vasa fortis diripere; suoque corpori sanctissimi mo coadu-